

Oxfordgruppen.

12.11.38

BYGGEADMINISTRASJON

09-03-029

Herr redaktør !

I siste nummer av Deres ærede avis finner jeg under overskriften «Oxfordgruppen gir forestilling på Det Nye Teater i Oslo» en uttalelse av A. B. som slutter med å si: «Jeg skulde gjerne ha betalt 50 kroner for å overvære en slik komedieforestilling.»

Jeg tror at A. B. vilde hatt godt av å være til stede på det møte. Kanskje han da hadde fått forståelsen av hvad gruppen arbeider med og hadde komme til å se på den med andre øine.

Men jeg synes det karakteriserer ham dårlig når han omtaler anderledes tenkende slik som han gjør. Det vidner om et sneversyn som ikke er i Kristi ånd.

Victor Prych.
Oslo.

Svar :

Det står her ikke det ringeste tilbake på, at jeg ikke har kjennskap til hvad «Oxford» arbeider med, fordi at jeg som ivrig sannhetssøker, har søkt å sette meg inn i både hvad «Oxford» og andre kristelige samfund og sammenslutninger har å by på til frelse utav det hedenskapets mørke, som verden befinner sig i idag.

Men denne min søken har for mig til denne dag vært helt forgyves.

Men hvorfor skulde det nu også være nødvendig, for hverken mig eller andre, som like ifra hjemmet og skolebenken av, og opi gjennom årene like til den grå alder, har vært fullpugget med kristendoms lærdom, å måtte ty til utlandet for å få kunne finne den rette veiviser ut av mørket. Skulde så være, at «Oxford» har en mere farbar vei å vise oss, enn den våre lærere, prester og lægpredikanter i hundrede av år har holdt på å staket op for oss, så må da i hvertfall disse ikke ha vært de rette veivisere, og må derfor nu føle det temmelig flaut

for sig, til slik å bli stillet i skyggen av en utenlandsk apostel. Men så er der nok heller ikke så lite sandt i det gamle ordtaket at «ingen er profet i sitt eget fedreland».

Min personlie mening om «Oxford» er nu ikke værre, enn at jeg tror dene kan bli en bedre kristelig veiviser, enn storparten av våre prester og lægpredikanter, som de aller fleste driver sin virksomhet, bare for levebrødet skyld.

Men jeg er nu efter alt det jeg har studert alle de kristelige samfund og organisasjoner vi har her i landet, blitt stående som en, der sluttelig har funnet utav mørket alene ved mitt eget strev og Guds hjelp — helt uten noen melleminstans undtatt Kristi egen lære, som omhandles i evangeliene.

Jeg har derfor ikke funnet det være av noen nødvendighet å søke hen hverken til Oxfordmøter, kirker eller bedehus, i den senere tid, da alt jeg fikk der var som regel bare stene i stedet for brød. Men med dette vil jeg på ingen måte fraråde andre til å søke andre veier for å finne frem til den tilstand de går og lengter efter og hvorved de kan føle sig frigjort og på trygg grunn.

Så fullt trygge og frigjort, vil vi dog ingen føle oss, at vi ikke stadig må være i aktivitet for å kunne holde oss oppe og stående.

Da jeg er fullt klar over, at det ikke tjener til noe, om jeg videre skulde uttale mitt syn på oxfordbevegelsen skal jeg late dette være.

Vil bare ha sagt, at det har vært mere enn nok for mitt standpunkt til «Oxford» til å være bekjent hvordan en hel del av disse oxfordfolk, menige som førende, stiller sig til de mest rettfærdige og sociale spørsmål som er oppe i tiden.

Er enig med «Oxford» i at det er en åndsrevolusjon vi nu først og fremst trenger, men betegner det som en utopi, å tro, at en slik

åndsrevolusjon kan få noen betydning bare ved en individuell forvandling av en mindre flokk religiøse nikkedukker, som ikke vil legge større kors på sig enn bare å reise rundt og sole sig på de fineste hoteller, mens tusender fattige og hjemløse både i Oslo og andre steder, går ute om nettene uten tak over hodet. Har aldri manglet på prek og salmesang, men det er praktisk kristendom — kristendom i handling vi nu trenger. Og da hjelper, det ikke, med at ånden av og til maner en til litt filantropi, men det må bli en åndsrevolusjon som har til opgave å frigjøre det trelende folk, fra det diktatoriske og kapitalistiske tvangsstyre. Det vil med Guds egne ord si: et kristenfolk, som vil være mot andre, som de vil at de andre skal være mot sig selv.

Hvad angår dette jeg skrev som innsenderen av ovenstående har tatt så ille op, at jeg gjerne skulde betalt 50 kr. for å få overvære en slik komedieforestilling, så i nu dette uttrykk mig så svært leilig for hånden, fordi dette i det ble holdt i et teater. Dessuten fant jeg heller ikke denne betegnelsen så upassende til betraktning alle disse høihel som hadde hatt den ære å være innbudt, idet, at så godt som jeg kjenner til mange av disses stilling, både på det kristelige, politiske og sociale område, så kunne jeg i farten ikke finne en mer treffende betegnelse.

Men, jeg kan dog mere overveiet innrømme, at det kunde kanskje tatt sig bedre ut med en mindre krast uttrykk, men da så hadde jeg ikke vært riktig ærlig igjen, hvilket som regel er min største dyd, selv om jeg nu ikke er noen Oxforddisippel.

A. B.
(redaktør)

Våbenstillstandsdagen 1938.

Morgenbladet 12. 11. 38
Av dr. Frank Buchman.

Min høit elskede bror hviler i en grav i Frankrike. Våbenstillstandsdagen vekker dyrebare minner. Det er et sted i Frankrike som for alltid er mitt — det bærer innskrifsjonen «en perpetuité». Mange, svært mange har en lignende skjebne, vi er kamerater i et stort offer. Hvad kan vi gjøre for at denne våbenstillstandsdag, to desennier etterpå, kan gjøre sitt til at et slikt tap aldri skal inntreffe på ny?

Hemmeligheten ligger i disse to minutters stillhet, hvis vi klarer å innfange disse vidunderlige øieblikker. For mange er disse to minutter en stor opplevelse, men de tjener allikevel ikke fullt ut sin hensikt. For mange er det en fryktelig stund. Så meget kunde skje, men så lite gjør det i virkeligheten. Vi vet ikke riktig hvad vi skal gjøre, vi forsøker å huske våre kjæres ansikter. Vi søker noget, men det synes å slippe oss ut av hendene. Vi går videre bare med en svak følelse av å ha oplevet noget.

Sorgen over ens kjære kan være en egoistisk sorg og kan bevirke at vi ikke får kontakt med Gud. Sorgen kan komme til å tilhulle Guds nærvær og forårsake at vi ikke gir det riktige svar. Folk som velter sig i selvoptatt sorg er utelukkende gjenstand for medlidenhet med sig selv og blir dermed forrædere mot den sak, for hvilken deres kjære engang døde. De går fra krise til krise og fra problem til problem. Nettop deres egoisme gjør en ny generasjon av graver mulig og nødvendig i Frankrike. De ser alle sammen bare en annen mann og en annen nasjon som sitt problem og har intet konstruktivt svar for sig selv eller for sin egen nasjon. De svikter sin generasjon fordi de ikke ønsker å bli innblandet og er for optat til nogengang å se den virkelige sannhet i øinene, at Gud har en mening med deres generasjon og at en helt ny livsfilosofi er mulig.

Skal jeg fortelle dig hvad som skjer når jeg lytter? Jeg finner at Guds tanker blir mine tanker: Et direkte budskap kommer fra Guds ånd til menneskets ånd, absolutt, direkte og avgjørende. Gud taler. Gud har en mening med hvert ene-

ste menneske, på hvert eneste sted og i hver eneste situasjon, hvis det bare vil lytte. Radioen er et sidestykke til dette. Nårsomhelst vi ser dette apparat, vet vi at hvis vi bare innstiller det riktig, så skal vi få et svar. Men mange som burde vite bedre undlater allikevel å lytte. De følger sin egocentriske vei videre fremover og fortsetter å snakke, snakke, snakke, istedetfor å opfatte den store overveldende sannhet, den veldige symfoni, som strømmer mot oss når vi lytter. Gud har en mening med alle nasjoner.

Frankrike begynte under krisen å vise at den naturlige og rasjonelle ting er å lytte istedenfor å snakke. Frankrike lyttet: Frankrike, den nasjon som lanserer moter, skapte under krisen en ny mote, som kan

komme til å gjøre Maginotlinjen umoderne og like unødvendig som de rustninger man ser i et middelaldersk slott. En overbevist mann gjorde at nasjonen lyttet og handlet. Aftenavisene blev budbringeren av en ny nyhet, en nasjon lyttet i et minutt klokken tre om eftermiddagen. Det satte en nasjons fantasi i sving. Ekspeditrisene i butikene stoppet for å lytte til planen, Børsen lot penger være penger og lyttet med bøjede hoder for å lære denne planen å kjenne.

Hvilken utfordring til en mann som heller vil betale enn å be, for han vet at hvis han lytter må han forandre sig. Over alt forsøkte menn og kvinner på denne skjebnesvangre München-dag å komme i kontakt med en allmektig og sterk kraft, som kunde dirigere nasjoners skjebne. Det blev førstesides stoff. De illustrerte aviser viste verdien av en slik tid og gjengav nasjonen lyttende i en opmerksom stillhet. Hver eneste mann på hvert eneste sted hadde i hver eneste situasjon den dag muligheten i sig for en plan om permanent fred, slik at man kunde undgå den redselsfulle katastrofe som ingen i virkeligheten ønsket og som alle som en håbet det vilde være mulig å undgå.

Skal vi idag under vår stillhet endelig engang få den betydningsfulle beslutning at vi for enhver pris vil komme til klarhet over at stillhet er løsningen til en evigvarende fred? Hvis vi gir to minutter på våbenstillstandsdagen, kan vi kanskje komme til å gjøre det til en daglig vane og finne at disse to minutter er så tilfredsstillende at de blir en daglig kilde til hele vår skapende tenkning og hele vårt liv, slik at stillhet blir regulatoren for mennesker og nasjoner. For guidance kommer i en stille stund. Guidance gjør kanoner overflødige. Det er ikke «smør og kanoner». Guidance er bedre enn kanoner. Våbenstillstandsdagen kan bli rammen om et mektig svar!

Frank Buchman.

Dagbladet 17. 11. 38
Dagen er komen

Et angrep på Oxford
på Det norske teatret.

Balstad.

Den nye premièren på Det norske teatret finner sted på tirsdag og ventes med stor interesse. Det er Stein Balstads «Dagen er komen» som spilles; stykket er bygd over hans roman «Guds dom» og

inneholder et angrep på bekjennelsestrangen og på tendenser som finnes i Oxfordbevegelsen. Hovedrollene i det interessante stykket spilles av Tove Bryn, Ottar Wicklund og Ingjald Haaland.